

Izhaja 1. in 15.
dne v mesecu.

Veljá za celo
letó 3 gold.

Vreduje in na svitlo daje: Anton Janežič.

Št. 11.

V Celovcu 1. maja. 1861.

VII. zv.

Turški križ.

(Po narodni povesti zložil Fr. Svetličič.)

Med Poreznom zelenim in med Černo-Perstjô
Se vije po soteski na berdo Petrovo
Nevarna, ozka steza iz Sočinih ravnin,
In dalje proti Savi prek Soriških planin.

Po nji beži v zavetje obraščenih gorá,
Kdor koli more urno, ko cara turskega
Razbojne trope gori za Sočo se valé,
Da tla kervi rudeče pod njimi se šibé.

Pod berdom bega trudne se reve zberajo,
In mislijo za trdno, da že otete so;
Al kmalo kaže žar jim zapaljenih vasi,
Da Turek ropa željni za njimi se tiščí.

Pomaknejo se v goro med gosto bukovje,
Nasekajo za sabo o stezi debela vse,
In čakajo za kupi, iz skal zloženimi,
Da se priplazi v klanec, in nad-nje zaletí.

Ko stopi zadnji v senco nasekanih dreves,
Se vsujejo z višine spodbite groblje v les,
Ga poderó na trumó, da zmane jo na mah,
Ko težko kladvo kamen, pod sabo v droben prah.

V spomin prigodbe téle je znamenje vsekano,
Podobno križu v steno pod Robom nad potjo;
Kmet „turški križ“ mu pravi, in prosi mem gredé,
Da bi enake sile ne blo več v kraje té.

Zamorjeni cvet.

(Dalje.)

Burja je peljal svojega prijatla v toplo zgornjico in tù vprašanj ni bilo konca ne kraja; vsak bi bil naj prvi rad zvedil, kako se je drugemu godilo te leta, kar se nista vidila. Kmalo prideta tudi dečka s svečama in za njima zala še mlada žena z manjšim otrokom v naročji. „Ljuba žena“, se oberne Burja proti nji, „dobili smo dragega in ljubega gosta, mojega prijatla Valentina, ktereга smo imeli tolikokrat v mislih“. Žena prijazno pozdravi moževega prijatla, ter mu podá roko. „Dragi Valentin“, nadaljuje Burja, „to je moja žena in to so moji otroci, dva fanta, eden osem, drugi sedem let star, in mala na maternih rokah bo o svečnici spolnila tretje leto“. Žena je šla kmalo vun, da pripravi, kar je bilo treba za gosta, dečka sta se soznanila z Valentinovim velikim psom in možaka sta

se razgovarjala o mnogih rečeh tako dolgo, da je bila večerja pripravljena. Po večerji so še en čas skup sedeli v prijaznem razgovoru; ko se je pa dečkoma jelo zdehati, ustaneta z materjo vred od mize, vsi trije želijo očetu in Valentinu lahko noč in grejo h pokoju. Burja pa postavi polič dobrega vina na mizo, natoči kozarca in pije na staro prijateljstvo. Moža si napravita pipe, se pomakneta bliže tople peči in med nju se je vlegel Valentinov pes.

„Deseto leto že teče“, spregovori čez nekoliko Burja, „kar sva se v Ljubljani poslovila. Kdo bi bil mislil, da za tako dolgo! Oba sva ta čas mnogo skušila, ali ti pa gotovo več, ker si prehodil veliko svetá, si vidil veliko lepih mest in si živel med tujini ljudmi, jaz se pa skor ganil nisem iz mesta, kjer sem se rodil. Ti imaš gotovo več zanimivega povedati kot jaz, toraj začni“.

Valentin en čas pomišlja in gleda, kako se sivi oblaci dvigajo iz pipe k višku, kjer se v nič zgubljajo, čez nekoliko pa prične:

„Ko sva končala osmo šolo, sem se podal, kakor ti je znano v nemški Gradec, da se učim pravoslovja, dasiravno nisem imel veliko veselja za to; šel sem, da sem spolnil očetu voljo. Od konca se mi novo življenje ni nikakor dopadlo, pogrešal sem svojih starih prijatlov, novih pa nisem iskal, da si tudi so se mi ponujali; toliko bolj pridno sem se lotil pravoslovja. Celò na velike šolske praznike nisem šel domú, nekoliko zato, ker je bilo predalet, nekoliko pa tudi, ker so oče raji vidili, da sem tam ostal, češ da se domá preveč ne zmotim z drugimi rečmi in da ne zane-marim svojih dolžnost. Stanoval sem prav sam v mali hišici na nekem lepem vertu. Pred vertom na ulice je stala sicer lepa velika hiša, in veliko ljudi, ki so se pogosto po vertu sprehajali, je v nji stanovalo, ali jaz sem nisem za njo in oni se niso zame pečali in živel sem skor kot puščavnik. Tako ste minule dve leti; ko so pa tretjo pomlad zopet drevesa na vertu cvetele in so jeli zeleneti bližnji homci, me je obšla neka čudna otožnost. Za učenje mi ni bilo več mar, cele dni sem pohajal po logih in tratah, nekaj mi je manjkalo, pa sam nisem vedil kaj. Zdaj sem še le čutil, da sem sam; tožilo se mi je, po nečem — moje serce si je želelo prijatla. Komaj sem to prav občutil, sem ga že našel — bila je prijateljica. Vsako jutro sem vidil dekleta se po vertu sprehajati, dobil sem tudi priložnost, da sem ž njo govoril. En samkrat le sva na vertu govorila in že sem jo ljubil, kot bi bila moja rajna sestra. Soznanil sem se tudi z Marijino materjo in od zdaj naprej sem bil več pri njih kot domá. To so bile

pač zlate ure mojega življenja, le prekmalo so minule! To poletje mi je preteklo kot lep pomladanski dan“.

„Kakor veš imam še enega mlajega brata. Ko je tudi on tri leta za mano dokončal ljubljanske šole, je po očetovi želji tudi on šel za mano v Gradec. V ravno tisti hiši sem dobil večje stanovanje, prostorno za oba in prav težko sem ga pričakoval, ker ga že tri leta nisem vidil. Bil je deževen jesensk večer. Marija je sedela pri glasoviru in je igrala ginljivo vižo, ki se je je od mene naučila. En berač, ki je pogosto zahajal v naš grad, ko sem bil še doma pri očetu, jo je godel naj rajši in od njega sem se je tudi jaz naučil. Bil je jako velik, siva brada mu je segala do pasa in uderte oči so se mu neznanu svetile iz pod gostih obervi. Dvajset let je sedel v Gradiški, ker je v jezi zabodel svojo lastno hčer; ondi je imel dovolj časa za premišljevanje in v ječi si je izmislil to vižo. Ravno mi je bil v mislih stari berač, kar nekdo poterka, vrata se odpró in moj brat stoji pred menoj, lep kot božje solnce. Ustrašil sem se njegove dekliske lepote, molčé mu podam roko, on pogleda Marijo, ki je zdaj ustala od glasovira, ujameta se z očmi in kot živa žerjavica mi je padel ta pogled na serce, ta nesrečni trenutek mi je vzel srečo in mir serca. Takrat bi bil rajši vidil, da bi mi se ne bil nikoli brat rodil. Marija je sicer ostala vsaj na videz meni ravno tako dobra, kot mi je bila poprej, ali vendar sem predobro čutil, da je najini ljubezni odklenkalo.

Na videz smo prav srečno skupaj živeli, ali mislim, da je bilo vsem trem tesno pri sercu in jaz sem bil prepričan, da tako ne more dolgo ostati. Marija se sicer v svojem obnašanju proti meni ni spremenila, ali moje ljubomorno serce je kmalo zapazilo, da ta njena prijaznost ni resnična, da je prisiljena. Med mano in med Rihardom je pa od dne do dne ginila bratovska sloga in ljubezen, ki sicer ni nikoli posebno lepo cvetela. Mislil sem semtertje, kako bi se rešil te mučne negotovosti. Kar dobim pismo od doma. Pismo je bilo od gospoda fajmoštra, očetovega prijatla. Iz pisma sem zvedel, da so oče oboleli, da so nevarno oboleli in da bi naji radi še enkrat vidili. Ko sem pismo dobil, brata ni bilo doma. Mariji sem povedal žalostno novico, potem sem hitel po mestu, da bi našel brata in ob enem tudi preskerbel, kar je bilo treba za pot. Brata nisem našel, ali ko pridem domú, ga najdem v posteli; toži mi, da je bolan. Molčé mu podam pismo, on ga prebere in mi ga da nazaj, rekoč: „Menda ne bo tako zelo nevarno; berž ko ne, jih je napadla pljučnica, kakor lani in predlanskim. Kakor rad bi jim spolnil željo, mi vendar zdaj ni moč popotovati, boš moral toraj sam iti“. Jaz sem mu verjel, ker si nisem mogel misliti, da si izmišljuje bolezen, ko oče znabiti na smertui postelji ležé. Tedaj sem se sam odpeljal. Očeta sem našel še živega, ali zelo oslabelega in še preden sem jih vidil, sem zvedil, da zdravniki nimajo upanja, jih še kedaj na noge spraviti. Ko sem stopil pred nje, je bilo njih prvo uprašanje: Kje je Rihard? Izgovarjal sem ga, da je ravno zdaj nekaj betežen in da bo čez nekoliko dni za mano prišel. Ali oče ga niso pričakali in bi ga tudi pričakali ne bili, da bi bili tudi še dalj živeli. Cel čas se nisem ganil od postelje, očetu je bilo čez dalje huje, in peti dan po mojem dohodu sem se zapuščena sirota jokal na grobu do-

brega očeta. Bratu sem koj pisal, kako žalostno se je končala očetova bolezen.

Ene dni sem še ostal doma, da sem vse v red spravil, gospodarstvo sem izročil zvestemu staremu Martinu, tudi gospoda fajmoštra sem naprosil, da bi mu šli na roko v rečeh, katerih bi Martin ne mogel sam opravljati. Čez pol leta sem se mislil za vselej na grad preseliti in tu z Marijo srečne dneve uživati, ali človek obrača, Bog oberne. Bil je neprijazen merzel večer, ko se pripeljem nazaj v Gradec. Hitel sem na dom k Mariji, k bratu. Ko pozvonim, mi pride vratar odpirat in ko me spozna, mi podá ključ od moje sobe. Iz njegovih ust sem tudi zvedil, da se je moj brat z Marijo in z njeno materjo odpeljal. Kam? tega mi ni mogel povedati. Sam ne vem, kako sem prišel v sobo, vse se mi je vertelo v glavi“.

Valentin poišče v listnici zamazan list, potem nadaljuje:

„Na mizi sem našel ta listič, hitro ga popadem in željno preletim sledeče verstice:

Ljubi brat Valentin! Ako Ti je mogoče, odpusti mi! Vem, da boš in ves svet ostró sodil moje početje in tudi vest mi očita, da sem se nad Tabo pregrešil, ali — jaz ne morem drugači. Marija je moja, moja na veke in nobena človeška sila naju ne more ločiti. Nikar se ne trudi, da bi nas iskal, Marijna mati je pri nama. Še enkrat Te prosim, odpusti svojemu bratu Rihardu.

Spodej stojé besede:

Jaz nisem bila vredna Tvojega dobrega serca.
Pozabi me! Marija.

(Dalje prihodnjič.)

Repate zvezde.

(Spisal A. Müllner.)

Zunaj solnca, mesca in zvezd, ki jih vsak dan na nebu vzhajati in zahajati vidimo, in za ktere se prosti človek le malokdaj zmeni, ker jih je že skoz in skoz navajen, prikazujejo se v večletnih dobah na nebu zvezde, katerih nenavadna in čudna velikost in skrivnostna narava je človeškemu rodu že od nekdanj veliko opraviti dajala. S čim se je prikazala na nebu kaka repata zvezda, je vselej vse obnorelo in ni je bilo neumnosti, da bi je ne bili zbleknili tudi naj umniši možje tistih časov; in prav ima rimski modrijan, ki je djal: „Nihil tam absurdum, quod non aliquis philosophorum adfirmasset“. (Ni je neumnosti, da bi je ne bil terdil kak modrijan.)

Komaj sto let je preteklo, kar tudi repate zvezde saj učeni s treznimi očmi ogledujejo in spoznavajo; med ljudstvom pa o njih še zdaj marsiktere nespametne in smešne misli gospodarijo. Naj mi bo tedaj pripuščeno v sledečih versticah nekoliko od teh zvezd med zvezdami opomniti. Pervič hočem omeniti, kaj se je o njih od nekdanj sem mislilo; drugič povedati, kaj zdaj zvezdogledi o njih terdijo in tretjič pri tej priliki odgovoriti na uprašanje: Ali je mogoče, da bi se naša zemlja in kaka repata zvezda kdaj terčile, in bi potem bilo konec svetá?

Starodavna je splošna misel, da repate zvezde človeškemu narodu kaj pomenjajo, da so šibe božje jeze, na nebu razpete, itd. Če se je kaka velika nesreča

zgodila in ni bilo zvezde viditi, so si jo berž kje mislili, in kedar se je kaka prikazala, so s strahom nesreč pričakovali, ki jih naznanuje; še le verli alexandrijski učeni možje v zadnjih stoletjih pred Kristom so jih začeli z bistrejšimi očmi ogledovati. Tako verli Seneka piše: „Ne čudim se, da še nismo zapazili teka repatih zvezd, ktere ga ne začetka ne konca ne poznamo, zakaj še le 150 let je preteklo, kar Grecija zvezdam na nebu imena daje; pa pride dan, kateri nam po stoletnem trudu vse na tanjko razjasni, kar nam je še skritega. Vse, kar vemo rabljivega od repatih zvezd iz unih žalostnih časov človeškega roda, so vse le Kitajci in Arabci zaznamovali. Purbah in Regiomontan sta sopet pri nas oživila astronomijo ali vednost zvezde ogledovati; pozneje so Gallilei, Tycho de Brahe, Keppler, Kopernik, Hebel, Dörfel in Newton stebri postali ti učenosti.

Prisel je dan Senekov in nikoli nikoli ne bo več zatonil.

Hočem zdaj nekoliko prilik povedati, kako in kaj so ljudje nekaj od repatih zvezd mislili, ktere so v preteklih stoletjih nebesa lepote in nevedni človeški narod s strahom navdajale. Samo Kitajce izvzamemo, ker pamet njihovih obratih glav je bila manj z vražami zaraščena, kakor pamet kosmatih Evropejcov.

V nekih sila velikih bukvah, ki jih je o tej reči l. 1666 spisal neki Lubjenicki, sem bral marsiktero smešno. Naj jih tu nekaj častitim slovenskim bravcom na pokušnje podam.

Tri dni pred smertjo Matuzalema se je prikazala repata zvezda na nebu v ribjem znamenju pod zvezdo Jupiterjevo, in je pretekla dvanajst znamenj v 29 dneh ter zginila 16. malega travna! — Hvala! vemo tedaj saj, da je Matuzalem okoli 20. sušca zaspal. Da, res: „Stara pratika ne laže“; sušec ima rep zavil“; tudi Matuzalema očaka je pokosil. Nikoli in nobena prazna vera se ni tako globoko človeškemu rodu vkoreninila, kakor ta, da so repate zvezde v ti ali uni zvezi s to ali uno nesrečo na zemlji. Posebno za visoke gospode, papeže, cesarje in kralje jim je bilo veliko mar, kakor bomo kmalu vidili.

S tacimi vražami so se posebno stari Rimljani pečali, kteri so sploh nar več praznih ver imeli. „Οὐδέ τις κομητης, ὁστους οὐ κακον φερει“ (Ni repate zvezde, ki ne bi kaj hudega prinesla), je bil splošni pregovor pri njih, kterih gospôda je gerško, kakor pri nas nemško govorila.

Cicero, kteri se sicer umnega šteje, piše Attiku prijatlu: „Cometae nuper bello Octaviano magnarum fuerunt calamitatum praenuncii“. (Repate zvezde so v zadnji vojski Oktavianovi veliko nesreč prerokovale.)

Učeni Plinij jih imenuje: „terrificum magna ex parte sidus et non laeviter piatum saevumque“. (Zvezde za veliko reči strašne in grozne, ki jih je težko utolažiti); ter pristavlja, da repatice trivoglate podobe so posebno učenosti škodljive.

Verli Seneka imenuje vse repate zvezde nečastne in nepoštene, ker clo tista, ktera je „laetissimo Neronis*) imperio“ se prikazala, in bi imela le dobro prerokovati, je bila ljudem neugodna in neprijazna kot vse druge; kakor jo graja tisti modrijan rekoč: „cum nec hic quidam cometes veterem detraxerit infamiam“.

*) Seneka je bil učenik Neronov, kteri je od konca zlo dobro in človeški vladal.

Virgil pripoveduje, da so o Cesarjevi smerti cele trume repatih zvezd se prikazale, da sprejmô dušo junaka galskega in farsalskega in jo v Olymp odpeljejo. Samo eno priliko nam zgodovina pripoveduje, da se Rimljan ni bal repate zvezde. Ko so namreč zvezdogledi carju Vespazjanu s skerbnimi obrazi kazali novo zlo kuštrasto zvezdo, ktera se je 80. leta po Kristusu prikazala, se car smeje na peti zasučé in reče: „Ta meni nič ne more, pač bogatemu perzjanskemu kralju, ker ta ima take lasé, jaz sem ubog plešec“.

Iz poznejih časov sta nam Riccioli in omenjeni St. Ljubienicki marsiktero smešno pa verno mnenje zapustila; na priliko iz Ricciolovih bukev iz 16. stoletja: Pripisuje namreč vsaki repati zvezdi izrok smerti kacega kralja ali papeža.

Leto zvezde. In kaj se je zgodilo.

- 1505 umerje Filip, kralj francozki.
- 1506 umerje Aleksander, kralj poljski.
- 1512 umerje Julian III. papež.
- 1521 umerje Leo X., papež.
- 1533 umerje Alfons, vojvoda Milanski.
- 1558 umerje Dragotin V., car.
- 1559 umerje Pavl IV., papež.
- 1577 umerje Boštjan, kralj portugalski.
- 1585 umerje Štefan kralj poljski.
- 1590 umerje Urban III., papež.

Leta 1538 se pa prikaže repata zvezda, ali nesreče se nobene ne zgodi po celem svetu. Vse z velikim strahom pričakuje, kaj da bo? in lej — velik krik veselja se zažene — blizo Rima v neki vasi krava teliča z dvema glavama verže; in svét je bil rešen! — Ali se ne bi dale po pravici človeškemu rodu reči besede pesnikove: „Monstrum horrendum ingens, cui lumen ademptum est“. Da, sicer mu ni bila odvzeta kot Ciklopu luč oči, pa važnejza zdrave pameti!

(Dalje in konec prihodnjic.)

Večerne misli.

(Spisal A. K. Cestnikov.)

IV.

Britki so dnevi našega življenja. Kakor siloviti jezni valovi po morju se podé veselí in žalostni občutki po nepokojnem sercu našem. Zdaj nas vzdiguje slastno veselje kviško pod nebo, zdaj nas spet stiska žalost in nas treša v globočino nesreče. Le prijateljstvo, ki spremlja človeka skozi življenje, mu sladí grenke ure, ter ga učí se srečno ogibati zapeljivih zmot. Clo do groba ga spremi, če mu življenje poteče. Doba nježne mladosti posebno občuti potrebo prijateljstva; záto je prijateljstvo, sklenjeno v mladih letih, stalno, ki ne zgine kakor pena na bregu morskem, ampak stoji čvrsto in nepremakljivo, kakor skala sredi morja, ktero brez uspeha spirajo valovi tisočero let. Podlaga vsakemu prijateljstvu pa je uzajemnost v mišljenju in zato so naši domoljubi vsi brez razločka sklenjeni po naravnih poti v ozko prijateljstvo. Človek, ki nasprotuje mojim težnjam, ni moj prijatelj, čeravno ga ne merzim, ampak mu želim vse dobro.

Prijatelji, ktere ločijo planine in reke, ki se ne vidijo leto in dan, si dopisujejo in razodevajo v pismih odkritoserčno vesele in žalostne dogodke, krepijo in

navdušujejo eden drugega za vse, kar je lepo in žlahtno. Prijateljske pisma so važni spomeniki, kateri za prihodnost niso brez vrednosti. Ako pišemo, si mislimo prijatelja pričujočega, njemu odkrivamo najskrivniše tajnosti serca; kar nas veseli ali žalosti, vse sporočamo milemu prijatelju.

Naj mi bo dovoljeno, da iz pisem najzvestejšega prijatelja podam nekatere iskricice:

„Moje življenje je kalno, kakor potok, po katerem teče razberdana voda. Kratak čas nam je dan, da moremo uživati pozemeljskih stvari, in v tem kratkem času je le pikica odločena človeku za vesele dni.“

„Na vseh straneh nas tarejo nadloge in nesreča visi povsod nad nami, kakor meč za las obešen. Kedar nam osoda dodeli betvico veselja, pridejo zopet tužne megle, ter nam ga urno zakrijejo, in mi stojimo zopet žalostni, gledaje v prihodnost in nadjaje se sreče in veselja.“

„Res strašno se mora človek boriti z življenjem. Prikažejo se včasi uzori veselja in sreče, pa vsi ugasnejo hitreje kot iskrica! in človek mora zopet v ogenj hudega boja v siromašnem življenju. Vendar ena iskrica nikoli ne ugasne, in ta je „nada“. Pa kaj, če človek tudi dobi, kar želi, vsaj še nikoli ni zadovoljen in le dalje streže. Mladeneč se mora tudi truditi, da doseže svoj poklic, šele potem more počivati. Pa Bog hode že dal boljše čase, in potle bomo veseli stali za dom, za naše slovstvo in ljudstvo!“

Dal nam je Bog boljše čase; naši možje so si prilastili ljubezen in spoštovanje naroda, in že mu stojijo na čelu ter delajo dobrim uspehom za njegov dušni prid.

Hvala Vam, ki ste svojim umom pregnali temno noč, gerdo tmino, v kateri je tičal naš narod sto in sto let, ki ste oživili milo spomlad, ki nam oživljate nado plodne jeseni, v kateri bo tudi naš narod stopil v versto omikanih narodov, da bo ž njimi vred stopal do cilja, kterega je stvarnik postavil vsem narodom! Slava vam, ki se trudite, da razsvetite narod naš in mu pripravite mesto, katero mu gre po božjih postavah in po njegovi dušni zmožnosti! Prebili ste led, ki je obdajal dolge leta naš narod, pokazali ste mu, da brez narodnega ponosa daleč priti ni mogoče, da bi ostal, kakor dozdam, hrom in mertev brez dušnega življenja.

Zatorej, o mladež slovenska! ponašaj se z imenom svojih prednikov, uči se in spoštuj jezik, kterega so govorile usta onih, brez katerih bi tebe nikdar na svetu ne bilol.

Narodne zagonetke.

(Nabral v Novomeški okolici L. M. Podgorški.)

Kaj je nar bolj poterpežljivo? — Popir.

Kje sneg naj dalje leži? — V pratiki.

Medved po jajcih hodi, pa nobenega ne pohodi? —

Luna in zvezde.

V hiši čepi, pa zunaj kosmače derži. Kaj je to? — Peč.

Betiček, mešiček in špiček. Kaj je to? — Miš.

Kdaj krava pervikrat čez prag stopi? — Na novega leta dan.

Pet krav za groš, po čem pride vsaka? — Po nogah.

Spredej roge, zadej roge, v sredi pa kamnje hrusta?

— Ralo in vpreženi voli na njivi.

Tanje kot dreta, dalji kot smreka; kaj nek je to? — Dež.

Visoko je kot hiša, majčkino kot miš, grenko kot žolč, pa vendar povsod radi jedó. — Oreh.

Kaj je v družbi bogato, samo pa beraču enako? — Ničla.

Godci v goro godejo, pa nikoli v goro ne pridejo; kaj je to? — Gerlo.

Kaj je bolj černo kot kos? — Perje kosovo.

Za kaj cerkovnik prižiga sveče? — Za nitnik.

Pri nas volka imamo; če mu damo jesti, tuli, če pa ne, pa molči. Kaj je to? — Ponev.

Besednik.

Iz Celovca. Obravnave kranjskega deželnega zbora so nas koroške Slovence navdajale z največim veseljem. Posebno pa so nas navduševale možke besede, ki sta jih govorila preslavna domorodca g. Dr. Bleiweis in Dr. Toman za pravice slovenskega naroda. Naj jima bo čast in hvala od vseh koroških Slovencev! — Željno zdaj obračamo svoje oči v prestolno mesto; Bog daj! da nam odtod zasije srečnija prihodnost. Naj vzamejo zastopniki slovanskih narodov tudi koroške in štajerske Slovence pod svoje krilo! — „Slovenske pesmi za četverospjev, samospjev in glasovir“, ki jih je zložil naš nadepolni umetnik M. Jenko, bodo kmalo dogotovljene. Naj se toraj berž oglasi, kdor si jih še želi. — Slovenska antologija „Cvet slovenske poezije“ se pridno natiskuje, da bo knjiga še ta mesec gotova. — Družbine knjige, „Večernice“ in „zgodbe sv. pisma novega zakona“ bodo te dni donatishnjene in se začno v kacic 12 dneh razpošiljati. — Slovensko-nemškega besednjaka prav težko pričakujemo. Naj se kmalo vresniči g. Tomanova želja, ki jo je pohvalil ves kranjski zbor, da se v kratkem prične z izdavo tega potrebnega dela.

* Marljivi založnik Drag. Hinc v Novem Sadu je izdal prav vkusno opravljeno pesniško delce pod naslovom „Источни бисер“, ki zapopada prelepo kitico iztočnih poezij, po znanem pesniku J. Jovanoviću v serbsčino prestavljenih. „Danica“ pravi o nji: Da je ta knjiga pravi biser naše književnosti, se vsak prepriča, ki jo prebere. Priporočamo jo tudi našim bravcom, ki so serbsčine vajeni. Lična knjižica šteje 111 strani in velja 60 n. kr.

* V Zagrebu je prišlo v natis, kakor piše „Naše gore list“, zanimivo novo delo v hervaško-slovenskem narečju, pod naslovom: „Put po Italiji“, ki ga je popisal sloveči jugoslovenski pisatelj Ad. Veber-Tkalčević. Sostavljeno je v obliči poslanic do nekega prijatla in bo obsegalo čez 20 tiskanih pol. Da bo celo delo zanimivo in krasno, nam je porok imé pisateljevo.

* V novem Sadu začne 3krat v tednu izhajati nov političen časnik pod naslovom „Srbo bran“. Vrednika mu bota g. P. Ninković in E. Čakra. Zagovarjal bo ta list ustavno svobodo in narodnost in pa rešitev slovanskih rojakov izpod turškega jarma. Četertletna naročnina iznaša 2 glđ 50 kr.

Listnica. G. J. K. v L. Kmalo pride na versto; prosimo tudi za nadaljevanje; g. J. G. v H. Prihodnjic se prične natiskovanje; prosimo za nadaljevanje; g. A. K. St. V. bi morda boljše kazalo za nekaj časa odložiti; g. J. B. Hvala, prihodnjic. V kratkem pismeno; g. J. L. Kacic 10 dni popred; J. M. Prihodnjic; hvala!

Priložena je 5. pola Marije Štuartove.